Ч. 231. Пятниця 25 (12) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Війна на Балкані.

Вторкове засідане палати послів розпочало ся кілька мінут по 11 год. В хвили коли входили до салї члени кабінету, ческі радикали кричали: „Геть з Гохенбурґером!

Президент присьвятив посмертну згадку пос. Шлінґерови, потім відобрав посольску присягу від двох нових послів.

Президент міністрів ґр. Штірґк представив нових членів кобінету: міністра торговлї Шустера і рільництва Ценкера. В тій хвили ческі радикали почали знов кричати: „Abzug Hochenburger!“

По відчитаню внесків і запитів уділив президент голосу міністрови Залєскому, котрий предложив буджет на 1913 р.

Міністер скарбу Залєский, предкладаючи буджет на 1913 р., виголосив експозе, в якім звернув передовсім увагу палати, що буджет перейшов третий міліярд; виказав відтак цифрово, що задовжене держави зросло о 134 міліонів, а правительство з уповажненя на затягнене позички 410 міліонів скористало доси лише до квоти 134 міліонів. Підчеркнув, що старав ся запотребоване кредиту по змозї зменшити і зарадити зростови державного довгу.

Дальше вказав міністер на сталий зріст державних доходів, який дозволяє висше оцінити і доходи на слідуючий рік і підчеркнув з натиском, що всї сподіють ся і то на основі зовсїм узасаднених спостережень, що удасть ся події на Балкані обмежити до нинїшної области, на якій відграваюсь ся.

Відтак заявив бесідник, що в буджетї на 1913 р. не постарано ся ще о покрите надзвичайних кредитів для войска і маринарки — і в тім дусї поставить ще бесідник відповідні внески підчас буджетової розправи. Ствердив відтак, що зовсїм безосновні були розповсюднені в лїтї чутки що до обмеженя поодиноких буджетових позиций. Сума переказана поодиноким міністерствам на покрите їх власних видатків в 1913 р. є в порівнаню з мин. роком 61 міліонів, се є 3·02 проц. більша. Найбільша підвижка є в міністерстві просьвіти, в цїли заспокоєня культурних потреб.

При кінци своєї промови згадав міністер, що рільництво в серпни і вересни з причини лихої погоди мало загально добрі жнива, а лише в поодиноких околицях, особливо в Галичинї і на Буковинї з причини дощу дуже жнива утерпіли.

Вкінци підніс бесідник конечність полагоди буджету, щоби устала вкінци звичайна практика президияльних заряджень. Правительство буде всїми силами піддержувати полагоду буджету. До всїх сторонництв звернув ся бесідник з зазивом, щоби подбали о скору полагоду буджету.

По промові мін. Залєского перейшла палата до дальшої розправи над законом про пошести.

Промовляли пп. Найман, Єржабек і Лясоцкий, який домагав ся відосланя предложеня до санїтарної комісиї в цїли деяких змін і доповненя, тому, що не увзглядняє оно хороби легких і полових недуг та накладає великі тягари.

Міністер внутрішних справ бар. Гайнольд відповів, що предложене не накладає на населене нових тягарів, лише приносить пільги, спротивив ся внескови п. Лясоцкого, бо неприняте рівнало би ся відложеню цїлої справи і просив о приняте предложеня.

Між запитами находить ся запит п. Пернерсторфера в справі занепокоєня прилюдної опінії небезпекою війни. Питає, чи правительство зволить відповідно вплинути на спільне правительство, щоби Австро-Угорщина з причини балканьскої справи не вмішала ся під ніяким условєм в війну, щоби управильнене відносин на Балкані оставили балканьским народам і в кождім випадку удержали мир і чи втихомирить населене запевненєм, що мировий характер Австро-Угорщини не змінить ся. На сїм скінчило ся засідане.

Борба на Балкані кипить на цїлій лінії від границь Босни вздовж сербскої і болгарскої

З кавказких споминів.

(З російского — Ф. Толстого).

I.

Один молодий шляхтич служив офіцором на Кавказї. Називав ся Шілїн. Одного дня прийшов лист з дому. Єго стара мати писала:

„Я вже постаріла ся і хотіла би ще раз перед смертию побачити мого улюбленого сина. Прийдь попращати ся зі мною, віддай менї послїдну прислугу, а потім вертай з Богом до твоєї служби. Я оглянула ся для Тебе і за жінкою: она розумна, хороша і має село. Як собі єї сподобаєш, то можеш єї взяти і на все тут лишити ся“.

І Шілїн подумав собі: „То правда, мати вже ослабла, може й не побачу єї нїколи. Треба їхати, а як дївчина хороша, то можна би й оженити ся“.

Пішов до свого полковника, взяв відпустку, попращав ся з товаришами, купив своїм воякам чотири ведра горівки на пращане і приладив ся до від'їзду.

Тоді була війна на Кавказї. Дорогами не можна було переїхати нї в день нї в ночи. Коли який Росиянин виїхав або вийшов з укріпленого міста, то єго зараз ловили Татари і убивали або гнали до неволї в гори. Тому заряджено, що два рази в тижни мали вояки супроводити подорожних з одної кріпости до другої. На переді і ззаду ішло войско, а в середині їхали подорожні.

Діяло ся то в лїтї. Раненько зібрало ся перед кріпостию кільканайцять возів, войско вийшло і рушило в похід. Шілїн їхав верхом, але єго річи везено на возах.

Так уїхала каравана яких 25 верстов. Похід ішов поволи; то вояки задержали ся, то злетїло колесо або кінь станув і всї ставали та ждали.

Сонце стояло вже з полудня, а каравана уйшла ледве половину дороги. Порох, душність, спека, а нїгде нїякого сховку. Степ був пустий: нї одної деревини, нї корчика вздовж цїлої дороги.

Шілїн поїхав наперед, відтак задержав коня і ждав, доки не наспіє товариство. Він чув, що там за ним трублять. То був знак, аби знов задержати ся. І Шілїн погадав собі:

— Що би то було, як би я поїхав дальше сам без вояків? Кінь добрий, нападуть Татари, то втечу. Або може не їхати?

Так стояв і думав. Над'їхав другий офіцир до него Костилїн з рушницею і сказав:

— Шілїн, їдьмо дальше самі. Я вже сили трачу, хочу їсти. А та спека! Мою сорочку можна крутити як змочене полотно.

Костилїн був тяжкий, грубий хлоп, червоний як бурак, а піт аж заливав єго. Шілїн думав хвильку, а відтак спитав:

— Чи твоя рушниця набита?

— Набита.

— Ну, то їдьмо. Але даймо собі слово держати ся разом, нехай буде, що хоче.

І они поїхали дорогою наперед. Їхали степом, розмовляли і розглядали ся на всі сторони. Довкола можна було далеко видіти.

Коли степ скінчив ся, пішла дорога між двома горами вузким яром. Шілїн відозвав ся:

— Виїдьмо на гору і розглянемо ся, інакше можуть на нас несподівано напасти.

— По що, їдьмо лиш наперед.

Але Шілїн не зважав на ті слова.

— Не можна — відповів — зажди тут на долинї, я виїду сам на гору і погляну.

І він вернув конем в ліво під гору. Шілїн мав мисливского коня, котрого ще лошатем купив за сто рублів з табуна і сам уїздив. Кінь мов на крилах виніс єго на вершок. Ледве там опинив ся, побачив недалеко громадку татарских їздців. Було їх до трийцять люда. Він скоро завернув коня, але й Татари побачили єго, пустили ся за ним ґальопом, добували своїх рушниць. Шілїн гнав як вихор з гори і кричав до Костилїна:

— Стріляй! — А до свого коня приговорював: — Ратуй мене вороний, біжи і не спотикай ся — бо инакше я пропав. Як возьму рушницю, то сам не підам ся.

Але Костилїн замість ждати пігнав, скоро лиш побачив Татарів, з диким поспіхом в напрямі кріпости. Нагайкою бив коня то з од-

границї аж до Чорного моря. На самім Всходї, під містом Кіккілїссе і Адриянополем змагають ся вже від трех днів головні сили Болгарів Турків. Особливо під Кірккілїссе веде ся тяжкий і завзятий бій, якого вислїд поки що не звістний. Вправдї з Константинополя доносять, що Турки розбили Болгар і відкинули від Кіркклїсси, але потверджeня тої вісти доси нема. На Заходї ідуть наперед Серби, що займили Сєніцу, Новий Базар і Пристину та сполучили ся вже в новобазарскім санджаку з Чорногорцями. В середній части театру війни, в Македониї і Старій Сербії сполучені сербско-болгарскі войска також посувають ся наперед і стоять вже коло Куманова. Чорногорці не поступають, а бомбардують дальше Скодар і облягають Ґусініє. По полудни знов Греки побили Турків коло місцевости Гаджібей і відперли до Серфідже.

„Die Zeit“ стверджує, що біля Кірклїсси кипить й дальше завзятий бій. „Reichspost“ одержує від свого дописця телеґрафічне донесене, яке виясняє, звідки взяла ся нечайно так могуча болгарска армія під Кірклїссе. Дописець „Reichspost“ доносить, що в послїдній хвили болгарска армія за почином ґенерала Савова змінила нагло напрям походу на Адриянополь, іменно в сей спосіб, що лише 3 дивизиї помашерували прямо до Адриянополя, а 9 дивизий двигнуло ся проти Кірклїссе. І там власне зачала ся битва. Сей тактичний маневр, переведений в тайнї, виясню́вав би рівнож опізнене маршу болгарскої армії, незрозуміле доси ширшій публиці на підставі скупих вістий, що продістають ся з Балкану. Можна здогадуватись, що Болгария, держучи в тайнї рухи войск, аж вчера позволила дописцям донести про сей рішучий зворот.

З Софії доносять до Льондону, що крiпости в Чермен, які лежуть о 16 кіл. на полудне від Мустафа паші, здобули Болгари приступом на баґнети. Друга болгарска армія в ночи з суботи на недїлю заняла одну з кріпостий коло Адриянополя. Адриянополь є тепер окружений з півночи від Чермен а також від Кірклїсси. Оба крила болгарскої армії старають ся получитись над Марiцою на полудне від Адриянополя. Се означає, що Болгари беруть в два огнї турецку армію.

З урядового чорногорского жерела заперечують вістям про успіхи і побіди турецкого войска коло Подґоріци. Лише чорногорска армія відносила доси побіди. В Тузї і ще другий місцевині піддали ся осади, що разом числили 4 тисяч вояків. Около 4 тисяч воєнних полонників з 60 турецкими офіцирами і комендантом в Тузї, поміщено в Подґоріци. Сей факт найкрасше перечить фалшивим відомостям про турецкі побіди. Побіди чорногорскі, очевидно, були получені з великими втратами.

„Vossische Zeitung“ оцінює втрати Чорногорців від початку війни на поверх 4.000 людий. Коли зважить ся, що чорногорска армія може числити найбільше 35.000 людий, можна вже тепер говорити, що Чорногорці важко потерпіли. Крім того подія, що до стереженя 5.000 турецких полонників потреба рівнож відповідної оружної сили, творить величезну трудність для Чорногори.

З Подґоріци доносять, що операциї чорногорскої армії улягли на разі перерві. Головну чорногорску кватиру перенесено над озеро Скутарі. Приватні депешi говорять, що Чорногорці не заняли ще Ґусініє. Вчера вирушило з Подґоріци кілька батерий артилерії до Тарабош, де уставлено їх в кількох точках. Падає дощ. Князь Петро, якому король передав провід над новоутвореною бриґадою в Бельопольє, удав ся вчера рано до Кутніка.

До Подґоріци прибув австрийский відділ червоного Хреста; одна часть єго остала в Цетинії.

Найновійші вісти говорять, що Чорногорці знов розпочали операциї коло Тарабош.

Новинки.

Львів, 24 жовтня 1912.

— Недуга проф. Кадия. Проф. львівского унiверситету др. Кадий занедужав онегди на заражене крови при бальзамованю тїла пок. маршалка гр. Баденього. В стані єго здоровля наступило тепер погіршене. До заражeня прилучило ся запалене легких.

— Перенесене торгу. Львівский маґістрат оголошує, що з причини латиньского сьвята „Всїх Сьвятих“, що припадає на торговий день пятницю, торг на худобу та сїно, солому і збіже відбуде ся в четвер, дня 31 жовтня с. р.

— Ще один шпіон. Краківска полiция арештувала российского шпіона Петра Вороблевского, якого вислав штаб сандомирскої бриґади до Галичини в цїлях войскової шпіонажі і розвідуваня настрою населеня.

— Пригоди австрийского вояка. З Триесту доносять, що кораблем Льойда приїхав там дня 12 с. м. вояк Петро Кучера з 86 пп., стационованого в Ноаці, на границї Герцеґовини і Санджак і розказав про свої незвичайні пригоди. Перед трема місяцями відбував Кучера в товаристві капраля службу на турецкій границї. Нараз кинуло ся на них з засїдки трех турецких жандармів. Капраль погиб застрілений, а Кучеру арештовано і відослано до Царгорода. По 2-місячнім арештї придїлено єго до карного відділу примусових робіт, звідки удало ся єму утечи. Допитав ся до австро-угорского консуляту, який заопікував ся ним і відослав до Триесту. Кучера, мав ще на

ного, то з другого боку. В туманї пороху видко було лиш, як хвіст єго коня маяв.

Шілін порозумів своє небезпечне положене. Єму випала рушниця, а самою шаблею не можна було нічого вдіяти. Він пігнав конем до каравани і мав надію утечи. В тім побачив, як шістьох Татарів забігає єму з боку дорогу. Він мав вправдї доброго коня, але они мали ще лїпші і забігли єму дорогу. Хотів завернути, але кінь біг з таким розгоном, що не можна було єго задержати і летів просто на Татарів. Він бачив, як якийсь рудобородий Татарин наближав ся до него на сивім кони, бачив, як сопів, щирив зуби і прицїляв ся.

— Ах, — гадав Шілін — знаю я вас, чорти. Попаду живий у ваші руки, то нагаями покалїчите і вкинете в яму. Живий не можу впасти вам в руки.

Шілін був малий, але відважний чоловік. Витягнув шаблю і пустив ся просто на рудобродого Татарина, гадаючи собі: — Або переїду єго, або розлуплю голову на двоє.

На жаль не міг Шілін того зробити; з поза д него вистрілили і єго кінь попілений упав на землю і придавив Шілінови ногу.

Хотів підняти ся, але в одній хвили звалило ся на него двох вонючих Татарів і скрутили єму руки на зад. Він кинув собою і струтив з себе Татарів, але прискочило ще трох других і почали єго бити кольбами рушниць по голові. Єму потемніло перед очима і він упав на землю. Татари вхопили єго, взяли ремені, які все мали зі собою, звязали єму руки на спинї і поволїкли до сїдла. Здерли єму шапку з голови, здоймили чоботи, перешукали всї кишенї, забрали гроші і годинник та подерли цїле одінє. Шілін оглянув ся за своїм конем. Лежав так, як упав і бив ногами, але не міг підняти ся; в голові мав дїру, звідки виплuвала чорна кров і закрасила довкола землю.

Один Татарин приступив до коня і почав знимати з него сїдло. Але що кінь все ще мучив ся — то Татарин виняв кинджал і перерізав єму гортанку. Дав ся чути голос подібний до свисту, кінь здригнув ся і здох.

Тепер здоймили з него Татари сїдло і упряж. Рудобородий всїв на коня а другі подали єму Шіліна на сїдло, привязали єго, аби не упав, до пояса Татарина і взяли єго з собою в гори.

Шілін сидів за Татарином і сопів ся, а єго лице дотикало татарских плечий. Крім широких плечий, товстої шиї і голеної синявої голови під шапкою не бачив нічого. Шілінова голова була розбита, скапіла кров прилипла до скраний. Руки були так сильно звязані, що він чув у суставах сильний біль.

Довго їхали з гори на гору і коли перейшли якусь ріку, дістали ся на гору і поїхали нею вадовж вузкої долини.

Шілін хотів узнати, куди їдуть, але його очи були залїплені кровю а він не міг її обтерти.

Між тим смеркло ся; переїхавши ще через малу ріку, почали вибирати ся на каменисту гору і нараз запахло димом. Озвав ся брехіт псів, они приїхали до аула (татарского села). Татари позлазили з коний, збігли ся татарскі дїти, обступили Шіліна, свистали, тїшили ся і стали на него кидати камінєм.

Татарин розігнав дїтвору, здоймив Шіліна з коня і покликав наймита. Появив ся Ногаєць з сильними виставучими лицевими кістьми. Сорочка на нїм була подерта, груди були цїлком нагі. Татарин видав єму якийсь приказ. Наймит приніс диби: два дубові клецки, обиті на обох кінцях зелїзними перстенями. При однім перстени висїв ланцух і колодка.

Шілінови розвязали руки і закувавши єго в диби, поведено до шопи. Тут втрутили єго до середини і замкнули за ним двері. Шілін упав на гній. Якийсь час лежав там, відтак руками почав глядїти за якимсь лїпшим місцем на нічліг.

II.

Майже цїлу ніч не замкнув Шілін ока. Ночи були короткі. Він побачив крізь шпару ясність. Встав, приступив до неї і почав дивити ся.

Перед єго очима простягла ся дорога що вела в долину, по правій руцї стояла татарска хата і два дерева коло неї. На дорозї лежав чорний пес, коза з козлятами ходила по подвірю і пасла ся. Він побачив ще дуже молоду Татарку в червоній сорочцї, підперезану в штанах і черевиках, з головою прикритою кафтаном. На голові несла бляшанну коновку з водою і ішла з долини. За руку вела обголеного татарского хлопця одїтого лиш в сорочку. Татарка з водою увійшла до саклї а на подвірє вчерашний рудий Татарин. Мав на собі шовковий, короткий кафтан, на ремени при поясї висїв сріблом окований кинджал, на ногах мав черевики але без панчіх. Хвильку постояв, видав наймитови якісь прикази і відійшов.

Відтак переїхало двох хлопцїв, що напували коний. Писки коний були мокрі. Згодом збігли ся хлопцї зі села. Були одїті лиш в сорочки голови у всїх були голені. Они взяли довгий прут, підійшли до шопи і почали крізь шпару заглядати і дразнити прутом полоненого. Коли Шілін кричав на них, відскакували від стїни і утїкали.

Але Шілін хотів пити, єго горло цїлком висхло і він гадав: „Коби лиш хто прийшов подивити ся до мене“. Втім почув, що отвирають ся двері. Увійшов рудий Татарин, а з ним ще один, трохи низший і чорнїйший на лици. Він мав чорні, блискучі очи, червоне лице і малу підстрижену борідку. Був веселий і завсїди сьміяв ся. Одїтий був ще лїпше як тамтой і єго кафтан з синього шовку був обшитий золотими тороками. При поясї мав великий кинджал в срібній оправі; малі черевики з червоного сафіяну були також вишивані сріблом; на малих, хороших черевиках мав другі більші. Шапка була біла, з дрібного кожушка.

(Дальше буде).

собі австрийский войсковий однострій, віддано до розпорядимости войскової власти.

— **Дрібні вісти.** Від вересня пропала у Львові без сліду 20-літна наймичка Евгенія Туровичівна. — Поважно занедужав російский престонаслідник. — В Брукселі зібрала ся міжнародна конференция для поборювания торговлі дівчатами. — В Ціріху помер в 66 р. житя Юлій Маджі, шеф і основатель відомої фірми консерв і бульону.

— **Курси** для неграмотних у Львові. Пригадуємо, що вписи на науку для дорослих неграмотних відбувають ся в неділі від год. 3 пополудни в школі ім. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч 26 і в читальнях „Просьвіти" пл. сьв. Юра 5 і ул. сьв. Петра ч. 11. Наука почнає ся в неділю дня 3 падолиста і буде відбувати ся кождої неділї і сьвята від год. 3—5 попол. в кождім з повисших льокалів.

— **Процес о обманьство.** Перед львівским трибуналом судиів присяжних почала ся передвчера карна розправа о злочин обману і легкодушних довгів, яка потреває 6 днів. На лаві обжалованих засідають: б. парох долішної Башні о. Лев Полишинович, 49-літний Авраам Ґольдберґ, торговельний посередник у Львові і 25-літний Я. Ферлїбтер, аґент машин до шитя. Після акту обжалованя прокураториї, обжаловані, а головно о. Полишинович, мали бути дорадниками, повновласниками і т. и. Станіслава Осолїньского, власника дібр і своїми радами мали довести до руїни міліонове майно Осолїньского, зглядно его жінки і тещі Мариї Левандовскої. Осолїньский, як ствердили лікарі, був умово недужний і тому о. Полишинович міг легко при помочи Ґольдберґа і Ферлїбтера переводити обманчі маніпуляциї. Розправі проводить радник кравевого суду Рибіцкий, обжаловує прокуратор Любінецкий, обжалованих боронять д-ри: Грек, Горовіц і Вайц. Пошкодовану сторону заступає др. Перацкий. Як знатоки засідають психіятри проф. др. Гальбан і др. Кольберґер. По полагоді формальности і по відчитаню акту обжалованя приступлено о 10 год. до переслуханя обж. о. Полишиновича. Обжалований зізнає в польскій мові незвичайно широко, опрокидуючи заміти акту обжалованя. До вини не почуває ся. Его зізнаня заняли всю перед і пополудневу розправу і мимо сего не можна було вичерпати величезного материялу, який назбирав акт обжалованя. Розправа треває дальше.

— **Кінематоґрафічна вистава**, створена недавно у Відни, виказує історичний розвиток кінематоґрафії в двох останних десятилїтях. Перший кінематоґрафічний апарат, виставлений на виставі, походить з 1893 р. Він коштував тоді 6000 франків та давав спромогу показати фільм довгий найбільше на 30 метрів. Тепер стали кінематоґрафічні апарати значно дешевші, а найдовший фільм доходить до 4000 метрів. Числові статистичні таблиці виказують розвиток кінематоґрафів. Нині є 1200 постійних кінематоґрафів, котрих річні доходи доходять до 80 міліонів корон, а річна продукция фільмів доходить до ціни 120 міліонів корон. У теперішній міжнародній виставі бере участь около 30 фірм, що виробляють кінематоґрафічні апарати ріжних систем. Кінематоґрафічний промисл Анґлії, Франциї, Америки, Німеччини й Австриї, котра в него інвестувала 150 міліонів корон, затруднює 20 тисячів осіб. Вистава дає також образ всяких промислів і ремесл, які працюють для кінематоґрафів.

— **Вісти з Канади.** Новими католицкими місіонарями для канадийских руских кольоній з два недавно прибувші зі студий в Галичині канадийскі молоді Французи, о. Жан призначений на Сифтон (Маньоґі) і о. Демаре, який ще не має визначеного місця. Ті два молоді Французи вчили ся в Галичині через два роки нашої мови і гр.-кат. обряду по василиянських монастирях. — По довших дощах і слоті в цілій західній Канаді настала гарна, тепла сонішна погода. Всюди молотять. Намолот добрий. Місцями зерно потерпіло через слоту, все таки на відпадки не припаде більше як 5% загального намолоту. Пересічний намолот в Саскачевані від 20 до 25 бушлів від акра. — Першим в Канаді жіночим полісменом може похвалитись місто Едмонтон (Альта). Називає ся она Анна Джексон і зачала свої обовязки від 1-го жовтня, уоружена револьвером і полісменьскою кописткою.

Телеґрами.

Білград 24 жовтня. Сєніца і Новий Базар вже в руках Сербів. Получене правого сербського крила з чорногорскою армією послідувало вчера. Радість войска була величезна.

Берлин 24 жовтня. Депеші з Цетинія доносять, що полуднева армія ґенерала Мартиновича розпочала бомбардувати гору Тарабош. Турки відповідають також огнем.

Солунь 24 жовтня. Облога Ґусініє дальше треває. Чорногорці потерпіли при ній великі страти. На поміч обляженим спішить турецке войско з Дякови.

Вранія 24 жовтня. Серби передвчера о 4 год. по полудни займили по кровавій борбі Пристину.

Константинополь 24 жовтня. Побиту під Кірккілїссе армію болгарску виперто з єї становищ. Турки поволи ідуть за нею.

Софія 24 жовтня. На всіх лініях кипить завзята борба. Турки побиті під Адрияноплем уступили до ріки Арди. Відділ нової болгарскої полудневої армії по обсадженю міста Васілїки (над Чорним морем — Ред.) іде на місто Віза. Місто Трново в північній Тракії здобули Болгари.

Курс львівский.

Дня 23 жовтня 1912.	Платить К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	648·—	658·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	405·—	410·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . .	514·—	524·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	430·—	440·—
II. Листи заставні за 100 зр		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного 4½ прц. . .	93·50	94·20
4½% листи заст. Банку краев. .	95·30	96·—
4% листи застав. Банку краев .	85·—	85·70
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	90·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	84·80	85·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%. .	93·30	94·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	83·50	84·20
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	83·50	84·20
„ „ 4% з 1908 р. .	83·50	84·20
„ м. Львова 4% по 200 К .	86·20	86·90
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	52·—	58·—
Угорскі черв. хреста . . .	32·—	38·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	27·25	31·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·46	11·49
Рубель папяровий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·87	118·07

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї, ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).